

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ומי
שליח. י"ב פי' מי מלח:
(ב) ד"ה מי' מלח' וכו'
פרט וכו' וכו' וכו' וכו'
(ג) רש"י ד"ה לא ידע
או בולע. י"ב וכו' וכו'
כו' וכו' וכו' וכו' וכו'
י"ב וכו' וכו' וכו' וכו'
י"ב וכו' וכו' וכו' וכו'
י"ב וכו' וכו' וכו' וכו'

גליון הש"ס

גם' הואיל וקשה לקויאמי.
כדליתא שנת דף קט:

מוסף תוספות

אבותי יריש משה
ורבתי שפואל משה
הדבילת היום חזק בו כולל
איתן נתון מעורר קץ
נתון מעורר קץ עירוב
איתן און כולל הענין
משה ב' בתחית יריש
משה דלא מיתן בקמח
נתון מיתן בקמח מילת
שלנו שנתון קמח איתן
איתן לברך עליה ב'ס
האיתן לברך איתן לוסס
את הנתון שנתון שנתון
לאכול ב'ה ענין. איתן
מיתן בקמח איתן נתון
מיתן כח קדוש ב' עירוב
על סתם איתן לאכול
מיתן הנתון. איתן איתן
מיתן רבית שנתון משה
נתון למיתן קדוש שלנו.
אכל סתם קליות איתן
שמישים איתן שנתון
הנתון קליות שנתון
לשנות חן מקמח של
שנתון שלנו מיתן.

לעזי רש"י

שלמזיד א"א, מי-פלת.

מוסף דע"י

[illegible]

כיצד מברכין פרק שישי ברכות

ידעוהו שנקי. כל מיני ירק שלוק: המושג בגרונו. וזריך לתת בו
 בשמן הרבה זהוה ליה שמן עיקר ואיניגרון טפל: לא ישרטנו בשמן.
 בשבת דמשהי ליה בתוך גרונו ואינו בולעו וכיון דלא בלע ליה מוכחא
 מילתא דלרפואה הוא וחסמים גזרי על כל רפואות הנכרות משום

דבולתו שלק א"כ *הוה ליה אניגרו עיקר
ושמן טפל ותנו זה הכלל כל שהוא עיקר
ועמו טפלה מברך על העיקר ופוסר את
הטפלה הכא במאי עסקין ב'חושש בגרונו
תניא ⁶החושש בגרונו לא יערענו בשמן
תחלה בשבת אבל נותן שמן הרבה לתוך
אניגרו ובלע פשיטא ⁷מהו דתימא כיון
דלרפואה לא מכין לא לברך עליה כלל
קמ"ל יכין דאית ליה הנאה מיניה בעי
ברוכי: קמחא דחיי' רב יהודה אמר בורא
פרי האדמה ורב נחמן אמר ⁸שהכל נהיה
בדברו א"ל רבא לרב נחמן לא תפלוג עליה
דרב יהודה דר' יוחנן ושמואל קיימי כוותיה
דאמר ⁹רבי יהודה אמר שמואל כל א"ר יצחק
א"ר יוחנן שמן וזית מברכין ועין בורא פרי
העץ אלמא אע"ג דאשתני במלתיה קאי ה"ג
אע"ג דאשתני במלתיה קאי מי דמי התם
לית ליה עלויא אחרינא הכא אית ליה עלויא
אחרינא בפת וכי אית ליה עלויא אחרינא
אלא מברכין עליה בורא פרי האדמה אלמ
שהכל והא"ר יורא אמר רב מתנא אמר
שמואל אקרא חייא וקמחא דשערי מברכין
עליהו שהכל נהיה בדברו מאי לאו דחיי'
בורא פרי האדמה לא דחיי' נמי שהכל נהיה
בדברו ולשמעינן דחיי' וכ"ש דשערי אי

לו.

ל"ד יעקבנו. פירש"י להשהותו וואס איז לפנות וליטות בדדו
מאי אירא ע"י איגרון אפילו בעיניה שרי לבטל נאמנר דהא
אינו אסור אלץ לערער דהיינו להשהות ע"כ פ"ה ד"ה לא יערענט
בבליעה בלא שהיה שכל שחיה שאינה אלץ לרפואה קרי ליה
אפי'.

וְתִסָּר מִשּׁוֹם דְּקָא מוֹכַח מִלְּתָא
הַפְּרֹשָׁה קָא מִלְּזוּן יִי אֵשׁ יִי
דָּמָה רַשִׁי"ל יַעֲרֵעַ נֶחֱמִי
לְהַשְׁתַּחֲוֹת לְהַשְׁתַּחֲוֹת וְאִשְׁתַּחֲוִי
לְהַשְׁתַּחֲוֹת הוּא לְתוֹךְ אֲגִינְיָו וְאִשְׁתַּחֲוִי
הַשְׁתַּחֲוִי אוֹ בִּלְעֵי (א) בְּעִינֵיהּ בְּלֵא
יִי: כִּיִּן דִּמֵּי יִי הַמֵּה בִּינֵה
יִי: וְנִלְמַן הַדְּבָרִים (א) מִן
יִי אֵלֶם שׁוֹמֵי מִשְׁמַקִּין אֵם הַמִּשְׁמַקִּין
יִי לְשִׁמְתוֹ לְדִמֵּי לֵיהּ הַמֵּה מִינֵיהּ
בְּעִי בְּרֹבֵי וְאִי אִי לֵיהּ הַמֵּה
יִי בְּלֵא הַפְּרֹשָׁה עֲבָדִי
לְהַבְרָא. שְׂכֻכּוֹ בְּפִשְׁרֵי אֲדִי
גְּרַם לְשׁוֹ הַ"ג הוּא

קמחא וכו': קמחא דלא מיירי בקמחא ממא דלא
לא שייכא ביה ברכה דבורא פרי
דמא לא מיירי בקמחא^א שקורין
שקלא^ב טיר או בקמח שפוש
שפלות שועל שמיכשין כמחור:
א נטעי אינשי אדעתא דקראי.
וסבר גמ' כותיה דשמואל וא"כ
מתן לולבי גפנים דלא נטעי אינשי

יְהוָה יִשְׁמַר אֶת צְדָקָתְךָ יְהוָה
יִשְׁמַר אֶת צְדָקָתְךָ יְהוָה

וְאֵדַעְתָּ דַּחֲכִי לְמִילַל לְהוּ כְּשֶׁן
וְיֵשׁ כִּי אִם לֹאֲסוּל הַגִּרְעִינִן שְׁלֵמִן
וְיִחַשְׁלֵנוּ מִנְּכָךְ עַל־יְהוּ נָמִי שְׁכַלִּי:
קִלְשִׁי

נִמְלֶחֶת חֻמֹּת יִדְרָתֵן יֵעֵל
יִרְדֵּךְ סִד־א מֶלֶח חֻמֹּת עֵבֶד
וְקֹשֶׁה לְקוֹקְיָאִנִי לֹא לְבִיד
נִי בְרוּכִי: "קוֹרָא רַב יְהוּדָה
יְהִי בְּדַבְּרוֹ רַב יְהוּדָה אִמֵּר
לְנֹחַה בְּדַבְּרוֹ הַזֶּה וְסוּפֹה
לְתָךְ מִסְתַּבְּרָא אֵדָא צָנֻן סוּפֹה
אֵינִי צָנֻן נַשְׂטִי אֵדָא אֲדַעְתָּא
כֻּלָּהּ הִכָּא דְלֹא נַשְׂטִי אִינְשִׁי
אִינְשִׁי אֲדַעְתָּא דְּפִרְחָא וְתָנִן
פְּרִי הָאֲדָמָה וְעַל הָאֲבִיזוֹנוֹת
כִּי בִר יִצְחָק צִלְקָה נַשְׂטִי אִינְשִׁי
קוֹרָא וְעַ"ז לְקִלְשִׁיהִ שְׁמוּאֵל
וְעַכְשָׁה כִּי בְּזִלְתָּ וְיִיבֹלָה

תמרים אומר

אומר בורא פרי העץ הוא
ד תמרות ואבינונות וקפריסין
מפני שהוא פרי ונימא
א הוא אמנא אפי' בארץ
ה לארץ אבל בארץ לא
מיקל בארץ הלכה כמותו
אין דבארץ גופא מדרבנן
א נמי נגזר קמ"ל רבינא
וקאביל קפריסין א"ל מאי
קילי טפי דתנן צלף ב"ש
ברם אלו ואלו מודים שחייב
ללאים כברים אלמא מין ירק
למא מין אילן הוא הא לא
א חכא לחומרא מ"ל לב"ש
וכסוריא מותר וכו' ויורד
ולוקח

לפיכך מותר, ודמיון עלה הא דחיי על
עקיבה אומר אינו מחשש אלא אבינות מלבד מס
כחא כר' עקיבה בחוצה לארץ דשמע מינה כל המיי
דחגן ר' עקיבה אומר אינו מחשש אלא אבינות מ
לארץ, לפיכך (צריך) רב לפרש ולומר כי קפרס של

על הבהוצה בראש זורק את ההבוצות ואוכל הקשרם. שבע מינה דרנותו הן מידא אסרין בעולה בדרג זעלענע עלותא דא מרי, בלע פאסלעס
 דא הקשרין בראש מי תען, אלמא זייתווי מירא דרנותו, ושענין בן דאמר בן עקיבא דתנן י' לעילוי אומר בדרג תתעשר תמרים אביתו פאסלעס
 הילכתא בן עקיבא, ושענין י' את הילכי בן עקיבא, ואת אמנא אפילו בארץ פריס דעלהו, ש' בלע בתורה לארץ שן בארץ ארמא, ונמי
 לארץ, א' אמתה בן הילכתא בן עקיבא (בתורה לארץ) ואת אמנא הני כלי הילכתא בן עקיבא בן משע, דא' ו' עקבה לא איירי לא א' משע
 דהוה מרובה בארץ, ולפיכך הילכתא בכוחו בתורה הלא, בלע הילכתא ארוריתא אבאר, אימאן לא עקבה בלע מילתא פאסלעס

עין משפט
נר מצוה

יד א ב מ"י פ"ח מהל'
ברכות הל' ב סמג עשין

ח' טושי'ע' ארז'ט סי' רג
 טפ'ק' ד'
 ב' ז' מ"י פ'ר'ט מ'הל'ט
 ש'ב'ת אר'ט ד' טושי'ע'
 ארז'ט סי' ש'ב'ט טפ'ק' ל'ג (ר'
 ל'ל'ט ש'ב'ט אר'ט סי' ר'ג
 מ'ד'
 ב' ז' טושי'ע' אר'ט סי' רג
 טפ'ק' ד'
 ז' א' מ"י פ'ר'ט מ'הל'ט
 נ'ר'ט'ט אר'ט ד' א' א'ט
 פ'ש'ן ט' טושי'ע' ארז'ט סי' ר'ט
 טפ'ק' ד'
 ר' א' ז' מ"י פ'ר'ט א'ט
 ל'ל'ט ז' [ו] א' א'ט
 ט' טושי'ע' ארז'ט סי' ר'ג
 טפ'ק' ד'
 י'ט ט' טושי'ע' ארז'ט סי' רג
 מ'ד'
 ב' ז' מ"י פ'ר'ט מ'הל'ט
 נ'ר'ט'ט אר'ט ד' א' א'ט
 פ'ש'ן ארז'ט סי' ר'ג טפ'ק'

ונטע רבעי הלסא ב
 סמח עשין קלו טוש"ע וי"ד
 סימן רלד סוף ב:
 בב ל מ"י סוף חל'
 תרומות הלסא ד:
 בב מ מ"י סוף חל' בלסא
 ה"י ב טוש"ע וי"ד ס'
 רלו סוף טו:
 בד ב מ"י סוף תהלות
 מחללות אסורות ה"י
 יא וי"ב סמח לארין קמ'
 טוש"ע וי"ד סימן רלד סוף
 ט י:

רבינו ניסים

[illegible]

רבינו חננאל

קמחא דחשתי רב הארמי
אמר ארמא רב הארמי
נחמן אמר שובלתי
רבא, וכלתי כח נחמן.
על המלה ועל היות
אמר שובלתי דחשתי
אין מיר, קמחא דחשתי
אין קורין למיין קמחא
אין תירתי אמר רבא
הארמי רב שטמא אמר
היה שובלתי דחשתי
ואמר ר' לקולסה שטמא
אין תירתי הלכתא אמר
ר' לקולסה, סוגיא ששעתא
רבא מדי דלא נטע אינשי
רבי ארמא
למיכלתא רבא (גמ' צ"ח)
מכריכו עלייהו אלא שובל
היה רבא, נחמן כולימי
אמר פליגי ויבואו בהם.
אבל נחמן דנטיי ארמא
ארמא לאכולי כשאוהו רב
ויבואו רב מביכול
הענין על פליגי רבא אמר
רבא רב הארמי. אמר
הארמי רבא רב עלץ של
נחמן (ורב עלץ של הארמינות
ר' חננין, מ'קטין, נחמן
כל בארץ הלכת מביכול כחיה
שום רבא רבא, דנשעו כחן
רבא בחזרה לארץ רבא)